

oblika modernega apostolata. Vprašajmo se, zakaj se katoličani tako malo zmenijo za prospeh katoliškega tiska. Odgovor je lahek. Oni namreč ne razumejo niti, kaj zahteva od njih vera, niti kaj je to: katoliški tisk. Oni mislijo namreč, da je vera samo božja služba, včasih še vedo, da je vključene tudi nekaj morale. Ti hodi k božji službi, sprejemaj zakramente, ne ubijaj, ne kradi, ne lagaj, ne bodi krivičen. Zakaj bi torej morali brati katoliški tisk, ko pa vera ni več kot samo bogoslužje in morala?! Ti katoličani zunanosti pozabijo, da je vera mnogo več, da je vera vse človeško življenje, da je vera trajno sodelovanje z Bogom, z njegovo cerkvijo, povsod in vsak dan in pri vsakem delu. Katoliški časopis nima nalogo, da »poučuje in zabava«. Katoliški list v prvi vrsti vzgaja in vodi. Nekateri mislijo, da mora časopis samo zabavati in se zgražajo nad tem, da bi se vera, ki je nekaj resnega, vezala s časopisom, ki samo zabava. Ti katoličani se motijo. Čitanje časopisa sploh

ni samo zabava in preganjanje dolgega časa. Časopis je mnogo več, on daje ideje, vriva smernice, polagoma, na tihem, nevidno. Če je časopis slab, njegovo čitanje zastruplja, če je pa dober, bravca čisti in oplemenjuje, včasih ne da bi se sam tega zavedal. Katoliški časopis daje pouk, tudi zabava, toda glavna naloga mu je vplivati na duhovno rast bravca. On brani vero, podira protiverske nauke, raziskuje z lučjo vere in nadnaravnih ciljev vsa dnevna vprašanja in bravcu utira pravilno pot skozi vrvež dnevnih vprašanj. Katoliški časopis nauči bravca katoliško misliti, katoliško čutiti, katoliško živeti, in postaja tako koristen za zdravo življenje v državnem občestvu. Ker so naši bravci mnogokrat o teh resnicah premišljevali, so na svoj katoliški dnevnik ponosni in mi smo na nje ponosni. A kdor ljubi, ne občuduje samo, ampak to ljubezen apostolsko raznaša.

Besede, ki smo jih navedli, veljajo ne samo za francoske razmere, ampak tudi za naše. Zavedajmo se svojih dol-

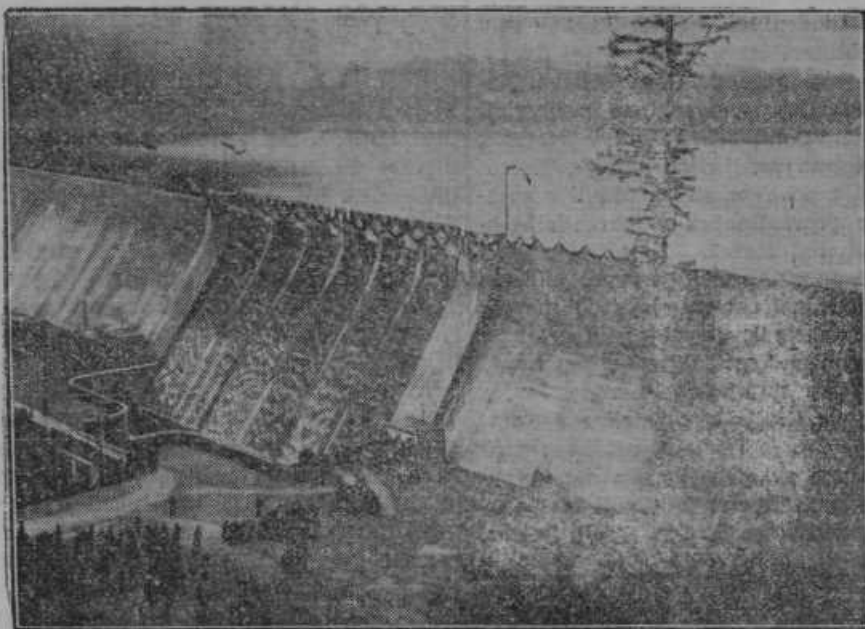

Belo kot sneg in svežeduhteče naj bo Vaše perilo. To lahko dosežete brez vsakega truda in muke, če uporabljate Persil. To odlično sredstvo za pranje se dobiva v vseh trgovinah.

Persil

žnosti do katoliškega časopisja! Leto se nagiba h koncu, treba bo obnoviti naročnino za liste in časnike. Obnovi naročnino vsaki! Ne samo to, agitiraj za katoliški časopis! Pridobi mu novih naročnikov. Mladina, na delo! To delo je najlepša oblika prepotrebne modernega apostolskega dela.

S tiskom sejmo besedo božjo! Kakor pridigujemo vsako nedeljo, tako naj tudi tisk prinaša vsako nedeljo besedo božjo v vaše kraje! Naročutje »Nedeljo«! Napravite ji prostor v cerkvi s puščico, kjer jo položite, vsak jo lahko vzame, pa naj daruje za njo, koli' or more, vsaj 10 komadov je bo na tak način gotovo šlo! — Upr. za »Nedelje«, Maribor.

Največji jez na Poljskem je bil dograjen v Vapieneni v Zgornji Šleziji.

Potovalni nagon pri žuželkah.

Celi oblaki žuželk se spuste večkrat v značilne višine in nastopijo smrtna potovanja preko pokrajin in morij, odkoder se ne vrnejo nikdar več. Pred 80 leti je obiskal mesto Wismar oblak, katerega so tvorili metulji belini in so pokrili in preplavili celo mesto.

Pred vsem je Afrika prvi del sveta, kjer se izležejo vse mogoče vrste metuljev v milijardnih krdelih. Opazovali so polet metuljev, ki je neprenehoma trajal 72 ur. Metulji so leteli s hitrostjo 12 km na uro in oblak je bil dolg nad 1 tisoč km. Čudno pri metuljem poletu je dejstvo,

Pavel Keller:

14. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Boltežar je godrnjal.

»Torej, če ne bo odnehal pri dvojčkih, se bo nekaj zgodilo, tedaj se spozabim. Noroglav babjek je. Ali ni žalostno — ni dolgo tega, kar ene strupene gobe ni več, Bianke, pa požene nova, še vse bolj strupena.«

»Da, tako se dogaja v gozdu. Lahko pa ste čisto mirni, gospod Boltežar; saj vendar veste, kako pridni in trdni sta deklici pri »Grozdu«.

»Obe ne! Le ena! Ena pa se je hodila sanjati!« —

»Ptički vsi so že prišli, ptički vsi, ptički vsi. Kós in drozg ter ščinkavec, škorček, z njim pa jata vsa. Voščimo veselo leto, samo srečo in obilje.«

Vriskajoči otroški glasovi so silili k nama v sobo.

»Gospodična Grubelnik s svojim razredom,« je rekel Boltežar. »V prosti naravi poučuje prirodopis. Vprašala me je najprej, ker sem pač šolski nadzornik, če sme v urah, ko poučuje prirodopis, iti s svojimi otroki v gozd in na travnik. V gozd že, sem ji rekel, na travnik pa ne; kajti tam bi napravili preveč škode in tako bi se pedagogika in narodno gospodarstvo ne zlagala. In sedaj gre z njimi v naravo. Ali ne pojó lepo ti otroci? Vedno sem zelo cenil lepo petje v svoji šoli. Ali bi šla malo iz hiše in poslušala?«

»Petje?«

»Ne, petje slišiva tudi od tukaj. Poslušala bova, ko bo učila otroke! Kar naprej samo petje ne sme z njimi med prirodopisno uro; to bi ne bilo vzgojno. Le na poti iz šole in nazaj prepevajo. V naravi pa se vrši pouk, vsako stvar jim pokaže na kraju, kjer je, obrazloži jim pogoje rasti in življenja vseh stvari, pové, v kakšnih odnošajih so stvari med seboj, vse — veste — prikoji takole na biologično stran. To je mo-